

Hinni a közös felemelkedés kegyelmében

„Babilon” foglyai

Istenhez fohászzkodott a legázolt magyarság 1920. június 4-én. – Más pártfogója nem volt.

Fennhézó nagyhatalmak, mohó szomszédok szaggatták, s még az önvédelem fegyverét is kiütötte kezéből a pártos önáltatás... Leszegett fejvel várta hát az ítéletet. De Trianonból csak a kivégzéseknél szokásos cinikus vigasz érkezett: „Istennél a kegyelem”... Hiába rajzolódtak ki a pontos etnikai képletek Teleki Pál „vörös térképén”, hiába volt Apponyi gróf ékesszólása s Wilson elnök – győztesekre komponált – önrendelkezési elve...

És zúgtak a harangok Zágontól Lékáig, szerte a Kárpát-medencében. De egészen másképpen, mint az 1456-os nándorfehérvári diadal után! Amikor a világra zúduló törököt saját testével tartóztatta fel a Hunyadi János vezette nemzet, „Európa védőpajzsa”. Csakhogy ez az áldozat merőben hiábavaló volt, amikor Dózsa polgárosodni vágyó parasztjait lemészárolta, nyársba húzatta, felnégyeltette és szolgaságba lökte az országvezető elit. Megvédve előjogait! Ám a rábizottakhoz hűtlenül nem örködött az ország boldogulásán és határainak biztonságán! S így nem maradt elég erő és lélek az irdatlan török armádiával szemben a hon védelmére vagy józan szövetkezésre...

Már a mohácsi síkon megtörtetett Magyarország teste! Három részre tépték, hadak útjává, cselszövések tárgyává, nemzedékek temetőjévé lett. S az elpusztult széleken a török hódítók, majd a Habsburg „felszabadítók” tömegével idegeneket telepítettek, kedvezményekkel. A rebelis magyarok megfékezésére is!

Épp úgy jártak el, mint az asszír hódítók az izraeli Szamáriában. S amiként a Biblia népe nem

tanult a tragédiából, nemzetünk felelősei sem! A dualista korszakban nem a méltányosság szellemében kormányozták a kétkezi tömegeket és az ország végein meggyökeresedő idegen ajkúakat. S a békecsinálók éppen ez utóbbi „szamariánusok” vitatható „jogfosztottságára” hivatkozva rabolták el az ország kétharmadát.

Égbe kiáltóan jogtalanul, ámde nem oktalanul! A nemzet egyharmada – megtizedelve és megalázva – nem véletlenül vettetett „babiloni fogságra”. Hogy okulásul kiáradjon prófétai lélkületű szellemi vezetőink józan, megtartó szava. Az anyaország és számkivetett erdélyi népe között hányódó Makkai Sándor püspöktől a „Magunk revíziója” és a „Nem lehet”, a felvidéki Fábry Zoltántól „A vádlott megszólal” s a kárpátaljai Kovács Vilmostól a „Holnap is élünk” biztatása. Reményiknél (s Rezek Románál az emigrációban) az „Ahogy lehet”.

A sivár szocializmusban Illyés tette nyilvánvalóvá: „Magyar az, akinek fáj Trianon”. Nos, a 2011-es népszámlálás szerint a csonka haza tízmillió polgárából 8 314 029 ember nevezte magát egyáltalán magyarnak. De „szívfájdalmukról”, hitükről közelebbit nem tudhatunk. Azt azonban igen, hogy a megszállók imádatára és saját véreinek megtagadására nevelt, majd a globalizáció fogyasztáskultuszával öntudatlanná tett nép hitvány vezetőitől olykor csak ennyire futotta: „Ártanánk nekik, ha segítenénk rajtuk.” Meg a „merjünk kicsik lenni”. Vagy így, egyszerűen: „El lehet menni...”

Trianon óta a megcsonkítás és a sorsszerűnek tűnő kollektív sikertelenség tapasztalata lassacskán beépült a magyarság habitusába: a határ mindkét oldalán csökevényesedik, porlad. De ha egy legázolt nép magának valóvá torzult tagjai nem hisznek a közös felemelkedés kegyel-

mében, mindenütt kiskaput keresnek, s „trükkök százaival” próbálják megédesíteni öncélú életüket, akkor megállíthatatlan az erózió!

S a „járhatatlan út” téveszméjét erősíti bennünk a nemzet „húsából” megvendégtelt szomszédnépek gyanakvó utálata. Tacitus megfogalmazásában: „Azokat gyűlölik, akiknek ártottak.” Mivel a győztesek a tükörbe nézve szembesülnek saját gátlástalanságukkal. Mert a visszavételtől való félelmük haragot szül, s a harag oktan agressziót (mint „lakosságcsere”, magyarverések, állampolgárság megvonása, elvetett autonómiaigények). S ez a mögöttes árnyék minden bizonnyal rávetül az unió magyarelles kampányára is: a legyőzöttek és megnyomorítottak minden önálló akarathyilvánítása a nemzetközi viszonyok felforgatásának minősül (amelyet a „nagyok” két párizsi békerendszerrel oly bölcsen eligazítottak...). Csakhogy az önvédelem joga minden rezsimben, korban – alapjog!

Képzeljük csak el, ha Ezékiel, Ézsaiás vagy Nehémiás próféta nem az Úr és a szent tekercek üzenetére figyel, és nem képviseli félelmet nem ismerő állhatatossággal a „van jövőnk”, a „vissza, atyáink örökébe”, és a „Jeruzsálem újra megépül” bizonyosságát. – Akkor marad a szétszórattatás, a lassú enyészet!

Pedig rájuk is csak egy kisebbség hallgatott! A szabadságra érett, áldozatkész, hittel megáldott magra – egy balsors tépte, de jobb sorsra érdemes nemzetben...

„Nem sírbolt!” (S ha az is?)

Ezekkel a szavakkal reflektált Trianonra újdonsült magyar szövetségesének Mussolini duce a húszas évek alkonyán. A végítélet ellenébeni biztató szózat azonban nem akarózik beteljesülni. Sokkal inkább az „igazságtevésbe” belerokkant magyarság agóniája látszik kiteljesülni. Az utódállamok pirosposzsgásan gyarapodnak (a szlovákok, horvátok megkétszereződtek), miközben határon túli nemzetrészeinknek jó harmada odalett. A magyarság erőst szórványosodik, s tömegével ragad vándorbotot, vagy (túl)él komor belső száműzetésben. Az anyaországban is! S aki a tetszhalott feltámadásáról szólna, az magyarkodik, békebontó, a demokrácia ellensége. Honn és künn egyaránt...

A „józanok” szerint az európeér gondolkodásmód is azt diktálja – béküljünk meg! (Lám, egy újabb békediktátum!) Temessük el végre, s lélegezzünk mélyeket, ha már amúgy is oly ritkás a levegő körülünk... Épüljön csak az évszázadok próbáját kiállott (hungarus?) jószomszédi viszony, s éltesük közösen a fene nagy hatalmakat, hogy a Kárpát-medencét oly bölcs hozzáértéssel szétparcellázták. Hatnak javára, s (csak) egynek rovására...

De a gombóc – amely száz éve liftezik föl-alá torkunkban – már a mélylélektan nagyítólencséjén is fekete lyukként ásít. S ma is jellemző ránk a kurucos-szuicid tempó, a „majd mi megmutatjuk ennek a keserves világnak” indulat. Ami épp annyira hősies, mint amennyire reményvesztett. Pedig ha nem kiáltjuk az éterbe József Attilával, hogy „Nagyon fáj!”, akkor a gondos anyaként rajtunk csüggő unió sem fogja érteni „vasfátyolon” túli fiacskája baját. S csak békétlenítő csínytevéseink lajstromát gyarapíthatja egy újabb rovátkával.

Rémlik még, amint pár éve az évfordulón egy atlanti „szaktudósító” zavartan visszakérdezett területvesztéseink arányára: 7,1 százalék? Ejnye, hát, 71, ha mondom! Tán sokallja? Az meg jegyzetel, krárog, s bólogat hozzá: illet még nem pipált. De aztán sietve távozott, mert lapzártáig tényfeltáró riportja is készült a civilizált Nyugat hírekes publikumának – a romák elleni jogsértéseinkről...

Hiába hessegetem hát a gondolatot, hogy az IRA, az ETA, de nemrég még a dél-tiroli német Néppárt vagy a korzikai hazafiak sem a népek barátságáról áradoztak, hanem legalábbis magas feszültségű vezetékek elleni szabotázsakciókkal, metróröbbsantással, emberrablással tartották napirenden ügyüket a világközvéleményben. És hiába volt csak pár ezer aktivista kezében fegyver! A bújtatás, élelmezés, a hamis iratok és muníció biztosítása „forradalmi adó” formájában az egész közösségre terhelődött. A nemzet ügyének így szinte mindenki áldozathozó segítője lett. (Még a baloldal is, felebarátaim! Gondoljunk csak a Herri Batasunára, az ETA politikai fedőszervezetére!) Ám máshogy is lehet! Akár ártatlan-konok dalegyletekben – mint a baltiak. Ha másképp nem, hát a „szerves munka” programja által, mint a sokadjára (százhetven év alatt

öt ízben) nagyhatalmak martalékává lett lengyelek. – Mert innen is van feltámadás!

A magyar politikai és szellemi elit három plusz három nemzedéke viszont puhányan és haszonszerűen veszni hagyta atyái örökét. Mert ugyan miképpen verhetette szét a Szent István-i államot s a Monarchiát a fejünk fölül a fondor Beneš, vagy Vaida-Voevod, Šrobár, Goga és Korošec? (Még ha utóbbi kettő teljes fegyverzetben hozta is haza egységét a frontról, a területszerzések eszközéül. S Vaida főként a márványember, Tisza István kiiktatásán mesterkedett! Hogy aztán az öngyilkos revolúció tálcán kínálja nekik a nemzet fejét. Legnagyobb megkönnyebbülésükre...) De menjünk sorjában. Hát nem magyar mágnások latifundiumai fojtották meg az alföldi s a székely parasztot? Nem lelketlen tőkésék és uzsorások vágták zsebre a háromszoros GDP-növekményt a dicső dualizmus idején, s taszítottak milliányi lelket idegenbe? S védte-e széles látókörű diplomata s (a Székely Hadosztályon kívül önként) bátor katona, józan újságíró, felkészült tanár a birtokot? Jó gazdaként, hogy az idegen ajkú polgár is ragaszkodjék a Kárpátok karolta közös hazához? Nem, nem, soha! De miket beszélnek? A közteherviselő reformkorban és 1848–49-ben ámulatba ejtő eredményekkel – igen!

És azóta? Újra meg újra! Nemzedékről nemzedékre a történelem viharaiiban. Oly konok állhatatossággal, mint az albán (emberöltőnyi időn át statáriális viszonyok között) Jugoszlávia kosovói árnyéktársadalmában! Ahol a nyomornál

csak a terror volt nagyobb, de a nyugati vendégmunkára szegődött rokon önként utalta keresménye egy részét az otthon kitartó „kitartottaknak”. Akik sűrű gyermekvállalással fizették meg a belépőt az új évezredbe, s teremtettek új hazát 1999-ben/2008-ban. A „semmiből”! Noha nem méricskítették az európai jogelvek érvényesülését, nem hódoltak a trendnek. S nem olvadtak el, mint bácskai magyarjaink, akik egykor létszámában is erősebbek voltak náluk, ám ma hatodát sem érik el az elszakadt albán népességnek. Pedig a lánglelkű költő, William Yeats jó száz éve még a magyarok Bach-korszak alatti passzív ellenállásának példájával lelkesítette az ír Sinn Féin mozgalom tagjait. Ma viszont mi meríthetnénk példát az időközben révbé érkezni látszó keltáktól, lengyelektől, albánoktól. A kesergés, az önsorsrontó indulat helyett.

De akarni kell! Fegyelmezetten, nagyon akarni. S fáradságot nem ismerve dolgozni érte, hogy ne maradjunk végérvényesen alul a népek tolongásában. Bízván, aki állhatatos szívvel zörget, annak a mennyország kapuja is megnyitattik.

Ha a megmaradás szívós ösztönével a választott nép, a zsidóság is éberem őrzik a holokauszt dermesztő, ám tettekre sarkalló emlékét, mi is tekintsük zsinórmértéknek a Biblia tanítását: „Kihoztalak Egyiptomból, a szolgaságnak földjéről...”

S egy emberkéz emelte sírbolt állhat-e valaha is útjába a feltámadásnak?

Molnár Imre: Feltámadás